

Sygn. akt V KO 46/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 21 czerwca 2016 r.,
w sprawie **B. L.**,
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 270/14,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt II K 202/13,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt II K 202/13, B. L. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i in., za które wymierzono mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) zł każda.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 270/14, utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim.

W piśmie datowanym na dzień 11 kwietnia 2016 r. skazany B.L. złożył wniosek o wznowienie postępowania w ww. sprawie, podnosząc że w toku postępowania świadkowie R. Z. i P. S. zeznawali nieprawdę, o czym nie wiedzieli procedujące w sprawie Sądy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej

(zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym obecnie wniosku B. L. podniósł bowiem, że złożone w toku postępowania przez świadków R. Z. i P. S. były nieprawdziwe. Rzecz jednak w tym, że wskazywane przez skazanego dowody zostały już ocenione przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim na s. 19-24 uzasadnienia wyroku z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt II K 202/13, a postępowanie wznowieniowe nie ma na celu ponownej weryfikacji zgromadzonych w sprawie dowodów. Nie sposób także nie zauważyć, że w apelacji od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim obrońca B. L. zakwestionował jedynie wymiar orzeczonej wobec niego kary, wnosząc o jej obniżenie, a jednocześnie nie miał zastrzeżeń do oceny zeznań R. Z. i P. S..

Jeżeli natomiast obecnie skazany B. L. twierdzi, że R. Z. i P. S. w toku postępowania dopuścili się przestępstw składania fałszywych zeznań oraz poświadczenia nieprawdy, to wskazać jedynie należy, że w takim wypadku wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać odnośnie tych czynów prawomocny wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania takiego wyroku skazującego (art. 541 k.p.k.).

Dodatkowo należy również wskazać, że o ile do dnia 30 czerwca 2015 r. przepis art. 540 § 1 pkt 2 dla skutecznego złożenia wniosku o wznowienie postępowania wymagał jedynie, aby nowe fakty lub dowody nie były przedtem znane sądowi, a niekoniecznie stronom postępowania, to od dnia 1 lipca 2015 r. przepis ten stanowi, iż po wydaniu orzeczenia muszą się ujawnić nowe fakty lub dowody, nieznane przedtem zarówno sądowi, jak i stronie postępowania (*noviter reperta*). Z treści pisma skazanego wynika, że ta okoliczność była jemu już znana wcześniej i obecnie strona we wniosku o wznowienie postępowania już na nią powoływać się nie może.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.